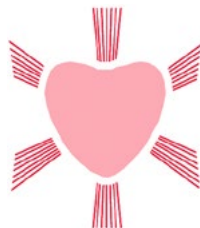

SRDÍČKO

ročník XXIV.
12. 4. 2020

2

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Stanislavu Zedníčkovi

Že po tomto životě zde mělo by nás jednou vzbudit
úděsné ječení trub a polnic?
Odpust', Bože, ale utěšuju se,
že počátek a vzkříšení všech nás nebožtíků
bude ohlášen tím, že prostě zakokrhá kohout...

To potom zůstaneme ještě chvíli ležet...
První, kdo vstane,
bude maminka... Uslyšíme ji,
jak tichounce rozdělává oheň,
jak tichounce staví na plotnu vodu
a útulně bere z almárky kávový mlýnek.
Budeme zase doma.

Vladimír Holan
Mušle, lastury a škeble...

PASTÝŘSKÝ LIST BISKUPA VOJTĚCHA CIKRLEHO V DOBĚ PANDEMIE KORONAVIRU ZE DNE 1. DUBNA

Milé sestry, milí bratři,

ještě před několika týdny by nikoho z nás nenapadlo, že budeme prožívat dobu mimořádných opatření bez možnosti běžného přijímání svátostí a budeme v kontaktu jen prostřednictvím obrazovek elektronických médií a telefonů. Přesto nás má i toto netradiční prožívání postní doby a velikonočních svátků úžeji spojit s Ježíšem Kristem, který za nás zemřel, abychom mohli být připojeni k jeho vítězství nad zlem a hříchem. Proto pro nás může být i tento čas se všemi nejistotami vnějších okolností časem milostí a pozhnání. Svůj život ani běh světa nemáme nikdy zcela ve svých rukou.

Koronavirová doba ukazuje svět křehčí a zranitelnější víc, než jsme si doposud mysleli, a nikdo z nás neví, jak dlouho ještě pandemie potrvá a jak se bude vyvíjet. Ani jak dlouho budeme žít ve svých osobních i společných nejistotách a omezeních. Přinesla však už i něco velmi pozitivního – vlnu vzájemné solidarity a nejruznější formy obětavé služby a pomoci druhým v nasazení lékařů, zdravotníků sester, policistů, hasičů, charitních pracovníků, politiků i běžných občanů, kteří nezištně pracují a finančně přispívají pro dobro ostatních. Všem jim za to patří upřímné poděkování.

Děkuji ale také vám, rodinám, že jste napříč generacemi přijali nouzová opatření a sdílíte tento čas mnohdy v malém izolovaném prostoru a ve specificky nastavených podmínkách se snažíte hledat nové cesty k sobě navzájem. Děkuji i vám, kteří tento čas prožíváte v osamocení, bez kontaktu s ostatními, a s obavami očekáváte další vývoj. Děkuji za vaši trpělivost, naději a modlitby.

Děkuji vám kněžím, jáhnům a duchovním společenstvím za modlitby, které jsou v tomto čase nesmírně důležité. [...]

Letošní Velikonoce budou neobvyklé. Po stránce vnější zcela určitě. Jestli po stránce vnitřní, to záleží na každém z nás.

Spolu s vámi se modlím a ze srdce vám všem žehnám.

Váš biskup Vojtěch

ANKETA: KDE HLEDÁTE NADĚJI?

Mít naději, zvláště v těžkostech, pro mě není jednoduché. Musím nasměrovat pohled od sebe nahoru a uvědomit si, že ať už se na tomto světě stane cokoli, není to konečné. Vždyť Pán Ježíš od světa zakusil kříž, ale nakonec vstal z mrtvých. A tak pro nás přichystal ten nejkrásnější „happy end“, tedy spásu a nekonečné bytí s Bohem. Právě v tomto velikonočním tajemství nacházím tu největší naději. Hodně naděje pak čerpám z odlesků Božího království na tomto světě – třeba z lásky svých nejbližších, slov povzbuzení nebo modlitby...

KN

Věřím, že svět má nějaký smysl, ať už díky víře nebo i jiným věcem, a právě to mi dává v životě naději. Dalším důležitým zdrojem naděje jsou pro mě blízcí, kamarádi, přátelé a rodina, kteří mě nikdy neklamali a byli pro mě důležitým zdrojem naděje vždy, když jsem to nejvíce potřeboval. Také věřím, že člověk může vždy začít znovu. V těžkých chvílích je skutečně náročné uvěřit tomu, že se věci změjí, zlepší a bude to zase dobré. Sám jsem už několikrát měl pocit, že je vše špatné a že je to beznadějné, ale v hloubi duše jsem nikdy nepřestal věřit a stále jsem měl jis-

kru naděje. Ale někdy je to samozřejmě opravdu velmi těžké.

Dále věřím, že to dobré vždy převáží nad špatným, ať se to může zdát na první pohled jakkoliv. Teď můžeme například ve společnosti vidět neskutečnou solidaritu a ochotu pomoci ostatním všemi různými způsoby, ať už je to šití roušek, nákupy seniorům, různé sbírky na potřebné, vaření obědů zdravotníkům a plno dalších věcí. Je krásné, jak se dokáže společnost v důležitých chvílích semknout. Dřív bych asi nečekal, že se lidé takto zachovají. V této době je to jistě důležitý zdroj naděje pro nás všechny. Doufám tedy, že vše špatné bude i k něčemu dobré.

MB

Když mě přepadnou smutky, mám nejdřív pocit, že s tím nejde dělat nic. Ale on si život vždycky řekne, co je potřeba. Něco změnit, někomu napsat, jít se projít, podívat se na celou věc z odstupu. Někdy to trvá – a někdy to opravdu trvá roky a ani pak bolest úplně nezmizí. Pomáhá mi uvědomit si, kdo jsem, jaký život chci vést – a že některé věci neovlivním. Učím se nechtít toho od sebe příliš. Ale věřím, že všechno má hlubší smysl.

AP

VE FARNOSTI SE UDÁLO: ORELSKO-FARNÍ PLES

Fotografie Tomáš Cigánek OFS, Člověk a víra

P. JOSEF TOUFAR. MUŽ PRO NAŠI DOBU

„Za hlasem Tvým, Pane, šel jsem, dej sílu duši mé.“

I dnes by se choval stejně: povzbuzoval své farníky, spojoval je, kultivoval, pomáhal by slabým, staral se o ovocný sad. Na sebe by myslel naposledy. P. Josef Toufar, od jehož smrti uplynulo 70 let.

Tomuto výročí i tragickým událostem s ním spojeným byl v letošním i loňském roce věnován celý cyklus vzpomínání, a to na místech nějak spojených s Toufarovou osobností či s jeho odkazem: v Číhošti, ve Valdicích, Želivě i v Praze. Ještě v čase „předkoronavirovém“ pak v Želivském klášteře proběhla dvoudenní konference s příznačným názvem: *P. Josef Toufar. Muž pro naši dobu*. Na této konferenci zazněly přednášky, reflexe, odehrálo se zde scénické čtení s hudbou, proběhly tu debaty. Biskup P. Jan Vokál v přilehlém kostele sloužil mši za oběti komunistické zvlé.

Stát se knězem toužil Josef Toufar odjakživa. Narodil se v Arnolci na statku, v rodině starosty, v domě č. p. 1, kde byla i hospoda, jakési přirozené kulturní centrum, v němž se odehrával vesnický život a kde se slavily svatby, končily pohřby, ko-

naly tancovačky... Toufarovi měli na zahradě vrbu a jejich malý syn Josef si zde ve společnosti svých kamarádů hrál na kněze; vrba přitom sloužila jako kazatelna. Vedle obecní pospolitosti, kterou zažíval, to byla i celoroční dřina na statku, která naplňovala jeho mladá léta.

Hlas, který Josefa Toufara volal ke kněžství, ho podle Toufarova životopisce a toufarovského badatele Miloše Doležala neopouštěl po celých 27 let. Dřív studovat na kněze nemohl: otec neměl katolickou církev v oblíbě, a tak se za jeho života přání Josefa Toufara naplnit nemohlo. Na gymnázium nastoupil až jako 28letý. Spolužáci ho měli rádi, byl pro ně autoritou. Dali mu přezdívku „děda“, což bylo, jak s úsměvem řekl Miloš Doležal, „spíš citlivé“.

Josef Toufar byl rovněž hudebník, dobrý tanečník, který bude později jako kněz prostřednictvím umění kultivovat zejména mladé lidi. Bude mu velmi záležet na umělecké, nekýčovitě podobě „jeho“ kostelů. A hudba ho bude provázet životem až do smrti: zachová se vzpomínka životního přítele P. Víta Tajovského na hlas zmučeného Josefa Toufara zpívajícího ve valdické kobce duchovní písně.

5. července 1940 slouží Josef Toufar primiční mši svatou. Prvním působištěm se stane Zahrádka. Sem přichází jako zralý muž žijící pak naplno své kněžské poslání. Věnuje se mládeži, opravuje kostely. Za války pomáhá místním židovským rodinám. Vlastenecky káže a kryje řadu pro-

tinacistických aktivit. Jako oblíbený kněz (a právě z tohoto důvodu) je pak v začátcích komunistických represí ze Zahrádky přeložen do Číhoště.

11. prosince 1949 se v malém kostele v Číhošti při kázání a slovech „uprostřed stojí ten, kterého neznáte“ natříkrát zakývá dřevěný oltářní křížek a zůstane vychýlený. Sám Josef Toufar úkaz nevidí. „Bud’ budu zatčen já, nebo devatenáct svědků,“ řekne svému duchovnímu žáku, tehdejšímu bohoslovcí Janu Zmrhalovi. Zatčen je 28. ledna 1950. Státní aparát rozvíjí akci, na jejímž konci má být vykonstruovaný soudní proces s P. Josefem Toufarem. Je bestiálně mučen a trýzněn. Umírajícího ho ještě v noci z 23. na 24. února dovezou do Číhoště, aby s ním natočili pár záběrů „dokazujících“ jeho údajnou vinu. 25. února pak P. Josef Toufar, narychlo převezený do Borůvkova sanatoria v pražské Legerově ulici, umírá.

Slovy P. Josefa Petráčka, která také zazněla na zmiňované konferenci: „Když bychom to hodnotili z toho světského pohledu, pragmatického hlediska, jeho život de facto skončil strašlivým neúspěchem. Dlouho toužil po tom stát se knězem, ve věku 38 let se mu to podařilo, ale pak mohl prožít jen necelých deset let kněžského života a umírá ubitý, utýraný... Snažili se poškodit jeho jméno, zašantročit jeho tělo a úplně ho vymazat z paměti, nechat zmizet jeho příběh nebo ho nechat jen v nějaké zkarikované, porušené podobě... Stal se ale pravý opak: Josef Toufar je dnes známější, než by mohl být během svého pozemského života. Jeho tělo bylo objeveno a navraceno do jeho číhoštské farnosti. A to, co dnes definuje kněžské poslání, to znamená napomáhat lidem na

jejich cestě k Bohu, doprovázet je na ní a plnit tu roli prostředníka, který lidem pomáhá cestu k Bohu najít a Bohu pomáhá působit v lidských srdcích, tak tu dnes paradoxně může plnit ještě mnohem intenzivněji a s ještě mnohem větším dosahem a rozsahem, na větším množství lidí a mnohem vnítrněji a tajemněji, než by mohl během svého pozemského života. Síly zla na něj vyplývaly všechnu svou energii a nemohly mu v podstatě způsobit žádné větší zlo, než mu bylo způsobeno, tak přesto to všechno bylo marné a přišlo vniveč, protože ten jeho životní příběh je dnes zdrojem Božího působení ve světě, a to zdaleka nejen v církevním prostředí a zdaleka nejen v českém kontextu.“

Konference se konala v únorových dnech, kdy vrcholilo trýznění Josefa Toufara. Její část proběhla v krásném sále Českého nebe, pod mohutnou secesní freskou malíře Antonína Häuslera, představující Pannu Marii spolu se svatými ochránci naší vlasti. Máme naději, jak uvedl Miloš Doležal, že se mezi tyto české patrony dostane i P. Josef Toufar, kněz vysočinský.

*A zatímco my jej spouštěli do země
Pán jej vzkřísil
a rozdával živým,
potřebným.
(z křížové cesty
podle Miloše Doležala: Velký pátek
číhoštského faráře
P. Josefa Toufara).*

VÍKEND VE VESMÍRU

Ve chvílích nouzového stavu, kdy se nemůžeme scházet ve větším počtu lidí, to zní neuvěřitelně, ale poslední únorový víkend strávila část husovického spolča Porziuncola a žabovřeského Žabince na Vesmíru, v Diecézním centru života mládeže u Deštného v Orlických horách. Toto místo si zaslouží krátké představení. Na samotě (do Deštného to ale není daleko, asi dvacet minut pěšky) tu trvale žijí dva kněží a na určitou dobu, na rok, dva nebo i pár měsíců, se k nim přidává vždy několik dobrovolníků. V současné době jde o dva muže a dvě ženy. Dohromady zde vytváří místo, kam mohou přijet mladí nebo i celá spolča. Program se plánuje společně, přizpůsobuje práním příchozích a samozřejmě také jejich věku. Nezastupitelnou roli má společenství Vesmíru i pro farnost Deštné, která se podle mých odhadů skládá spíše ze starších farníků. Vesmírní dobrovolníci se na pravidelných mších konaných v Deštném zdraví s každou místní babičkou a hovoří s nimi.

Na Vesmíru jsme měli příležitost setkat se s komunitou fungující přes všechny těžkosti ve velmi obdivuhodném řádu. Běžně se tu dvakrát týdně vyměňují „hosté“, část z nich tvoří rodiny s malými dětmi, různě stará spolča. Ačkoli je za vším bezpochyby spousta práce (už jen připravit tři jídla denně pro více než dvacet lidí), nic se neděje ve spěchu, právě naopak. Vše má svůj čas. Jakkoli banálně to může znít, z pobytu na Vesmíru jsem si odnesla právě tohle. Řád, který si v životě vytváříme, může mít velmi obohacující podobu. Mše může mít velmi slavnostní atmosféru, i když se odehrává ve společenské místnosti s krbem, kde se později díváme na animovaný seriál Oveč-

ka Shaun (nejvíc se mazaným ovcím smál určitě otec Tomáš Hoffman, „ředitel Vesmíru“, jak sám o sobě s nadsázkou mluví). Příležitost ke kontemplaci může dát kaple vybudovaná z úzké části půdy, když k tomu prostoru tak přistupujeme.

Bezpochyby nejhezčí zážitkem byla noční adorace v kostele svatého Matouše. Venku chumelilo a náš malý průvod vedený otcem Tomášem a dvěma průvodci s pochodněmi vyrazil z chalupy. Člověk by to zvenčí úplně nepoznal, ale svatý Matouš za komunistického režimu velmi zchátral a od roku 1993 se pomalu rekonstruuje. Zatím nebyla příležitost v něm instalovat osvětlení, novou podlahu nebo „normální lavice“, ale o to intenzivnější je jeho návštěva. Po hliněné podlaze vstupujeme dovnitř. V kostele už čekají připravení dobrovolníci, kteří tu rozsvítí desítky svíček i světelné řetězy. Krásnější atmosféru pro adoraci jsem nezažila. Zatímco za okny burácí vítr, my stojíme v tichu promrzlého kostela takřka potmě a společně se modlíme.

Děkujeme Klárce Němcové za domluvení pobytu i společenství Vesmíru za celý víkend.

MŠ, foto Antonín Martinát

DUCHOVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

„*Hle, stojím přede dveřmi a tluču;
zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi,
vejdu k němu a budu s ním večeřet
a on se mnou.*“
(Zj 3,20)

Slavíme-li eucharistii, přijímáme-li tělo a krev Páně, nepřijímáme něco, nýbrž Někoho – přichází k nám sám Pán, Ježíš Kristus ukřižovaný a zmrtvýchvstalý. On je živý. Vzkříšený Pán přicházel k apoštolům skrytým za zavřenými dveřmi, jak nás o tom ujišťují velikonoční evangelia. On zná způsoby, jak se s námi setkat přes naši fyzickou nemožnost. On zná cesty, kudy za námi přijít navzdory všem zamčeným dveřím. Zmrtvýchvstalý Kristus není omezen jen na své svátosti, jen na způsobu chleba a vína. Vždyť on je přítomen ve svém slově: to mluví On, když se v církvi předčítá Písmo svaté. I tehdy je přítomen, když se církev modlí a zpívá, jak to slíbil: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

V tradici církve najdeme takzvané „duchovní přijímání“, inspirované vírou a milující touhou po uskutečnění a trvalém růstu trvalé jednoty s Kristem v jeho Duchu. Podle učení církve je toto „duchovní přijímání“ skutečným osobním setkáním s Ježíšem, neboť působí milost, kterou svátost eucharistie dává, bez vlastního – fyzického – přijímání této svátosti. Duchovní přijímání je modlitba, ke které jsou zváni všichni, kdo z jakýchkoli důvodů nemohou přijmout Krista pod způsobami chleba a vína. Je výrazem touhy po setkání s živým Pánem, prosbou, kterou dobrý

Bůh slyší a vyslyší. V této modlitbě jsme spojeni s církví, která volá: „Maranatha! Přijď, Pane Ježíši!“

R. D. Mgr. Zdeněk Drtíka (převzato z www.biskupstvi.cz)

Jak duchovně přijímat

Úkon duchovního přijímání může být:

- **Spojen se sledováním nebo poslušáním přenosu mše svaté** (ve chvíli přijímání je třeba pomodlit se modlitbu k duchovnímu přijímání, probudit touhu v srdci a pozvat Pána Ježíše).
- **Vykonán kdykoliv během dne**, individuálně nebo společně (může to být chvíle osobní modlitby, v rámci společné pobožnosti apod.)

Modlitba k duchovnímu přijímání

Obvyklá formule, volně podle sv. Alfonse z Liguori (v *Kancionálu* č. 042):

*Pane Ježíši Kriste,
věřím, že jsi pravdivě a skutečně
v Nejsvětější svátosti přítomen
jako Bůh a člověk.
Věřím, že mě miluješ.
Také já tebe chci dokonale milovat,
ale co mohu, Pane, bez tebe?
Ty jsi, Bože, má síla. Toužím po tobě.
A protože tě právě nyní
nepřijímám v oltářní svátosti,
prosím, přijď ke mně aspoň duchovně
a učin si u mě příbytek.
Pane, zůstaň se mnou a nedopuť,
abych se od tebe odloučil. Amen.*

Podle brožurky Duchovní svaté přijímání vydané farností Jány (převzato se souhlasem otce Wojciecha Zubkowicze)

Duchovní přijímání

Někdo četl v modlitební knize návod k duchovnímu svatému přijímání. Zdálo se mu to na první pohled divné. Copak nemá být každé přijímání duchovní? Jistěže má, ale výraz dostal po Tridentském sněmu specifický význam.

Tridentský sněm mluví o trojím způsobu přijímání: svátostně, duchovně, svátostně i duchovně zároveň. I středověcí autoři mluví o „duchovním jídle“, ale rozumějí tomu výrazu velmi široce: jí tělo Kristovo, kdo je spojen milostí s Vykupitelem. Protože je však eucharistie hlavní zdroj milosti, každé rozmnožení milosti má nějaký vztah ke svatému přijímání. „Kdo v duchu církve věří,“ píše sv. Tomáš Akvinský, „ten podle úmyslu církve také touží po eucharistii a také přijímá.“

Podle dnešního způsobu mluvy patří k duchovnímu svatému přijímání na prvním místě touha. Sv. František Saleský píše: „Nemůžete-li mít to štěstí, že byste mohli přijímat skutečně při mši svaté, přijímejte alespoň srdcem a duchem, spojte se s životodárným tělem Spasitelovým alespoň touhou.“

Je to touha po eucharistii. Nenazýváme tedy dnes „duchovním přijímáním“ každou touhu po větší milosti a spojení s Bohem. Je to touha oživená láskou. Předpokládá tedy stav milosti, tak jako bychom měli přistoupit k přijímání skutečně. Je to touha vědomá.

Názny této zbožnosti čteme už u sv. Augustina. Kdo touží po dokonalosti, touží i po onom „chlebu z nebe“. Mojžíš a Áron jedli jenom manu, která je symbol eucharistie. „Protože však chápali ten viditelný chléb duchovně, duchovně po něm lačněli, duchovně ho okusili a duchovně se nasýtli.“ Čteme, že nezemře, kdo jí tento chléb

(srov. Jan 6, 51). Toto jídlo je podle sv. Augustina především jedení duchovní, „v srdci a ne zuby“. Rozlišuje se svátost, nakolik jde o viditelný úkon, a její síla (*virtus sacramenti*). Ty dvě věci se dají od sebe oddělit.

V tomto duchu mluví často středověcí autoři. Někomu se může dostat účinku svátosti (*res sacramenti*), i když navenek svátost nepřijal. „V církvi je dvojí přijímání těla Kristova,“ píše Alger z Lutychu, „jedno je tělesné, druhé duchovní, jedno ústy, druhé srdcem.“

Protože našli oporu v Tridentském sněmu, propagují duchovní svaté přijímání známí autoři: sv. Terezie, sv. František Saleský, Ludvík de Ponte, Rodriguez, sv. Alfons z Liguori a mezi moderními např. W. Faber.

Teologicky se tato pobožnost opírá o dvě základní pravdy. Věříme, že hlavní zdroj nadpřirozeného života je v eucharistii. Živ bude jen ten, kdo „jí toto tělo“ (Jan 6, 51). Věříme však i v účinnost vnitřní touhy po dokonalosti. Toto přání může nahradit i vnější svátostný úkon. Touha žít, píše P. de la Taille, je už životní úkon. Najde Krista, kdo ho hledá.

O sv. Anděle z Merici se dočteme, že přijímala často v duchu, protože jí zakazovali chodit denně na mši svatou. Dosvědčuje, že přítom cítila tolik milostí, jako kdyby byla v kostele. Teologové však rozlišují dvojí užitek svátosti: ten, který působí sama svátost (*ex opere operato*), a ten, který závisí na vnitřní dispozici, připravenosti toho, kdo přijímá (*ex opere operantis*).

Pro přijímání, které je pouze duchovní, jde ovšem o ten účinek druhý. Neznamená to, že by se dala přijatá milost matematicky dělit a počítat. „Může se stát,“ píše de Ponte, „že dostanete tolik milostí, kolik jich dostane kněz ve svátostném přijímání, budete-li přijímat duchovně s velkou tou-

hou.“ Aby tato touha byla účinná, je ovšem potřeba, jak říká Rodriguez a jiní, abychom byli ve stavu posvěcující milosti.

Jak tedy přijímat duchovně? Ve spise Tomáše Kempenského Následování Krista se píše: „Zbožný člověk může každý den i každou hodinu s užitkem a bez zábrany přistupovat k duchovnímu přijetí Krista.“ Faber uvádí, že blahoslavená Agata od Kříže se tak spojovala s Ježíšem až dvěstěkrát denně a že by byla zemřela touhou po eucharistii, kdyby ji byl zpovědník tuto pobožnost nenaučil.

Nejvhodnější okamžik k tomu je ovšem při večeři Páně, které jsme přítomni a sami nepřijímáme. Připravujeme se v duchu

stejně, jako kdybychom šli ke stolu Páně. Spojení svátostným symbolem však nahradíme, jak píše Scaramelli, „poutem trpělivé a mírné lásky“.

Není proto radno tuto pobožnost podceňovat, ale také ne upřílišňovat. Každá touha se má v příhodném okamžiku projevit skutkem. Přijímání duchovní se doplňuje přijímáním svátostným. V tom smyslu je pravdivé přirovnání, které uvádí sv. Alfons z Liguori o „zlatých nádobách“, které značí přistupování ke stolu Páně, a o „nádobách ze stříbra“, které mají znamenat přijímání duchem.

Kardinál Tomáš Špidlík
(převzato z www.radiovaticana.cz)

Z DÍLNY NAŠICH NEJMLADŠÍCH FARNÍKŮ

Život

Život, to je křehká věc
Nestihneš říct ani švec
Když na tebe spadne klec
A tvého života je konec.

Život, to je věčný boj
Je všeho utrpení zdroj
A ty marně hledáš zbroj
Jelikož nejsi prostě stroj.

Život není černobílý
Někdy hubí, někdy sílí
A i když se člověk mýlí
Musí ujít nejednu míli.

Život prostě není snadný
A člověk není tvor ladný
často se chová jak vadný
A to zvláště když je hladný.

Život máme jenom jeden
Sice trvá víc nežli den
Skládá se z více beden
Obsah ale nezná předem.

Život, to je také láska
Pevná, ale tenká páska
Pro některé je to sázka
Ježibaba nebo kráska?

Život, je velký krok
A jak plyne další rok
Objevíš nejenom brok
Ale i kvalitní, dobrý grog.

Život je jenom tvůj
Tak si za ním pevně stůj
A nekydej na druhé hnůj
Oni mají život svůj.

Araya

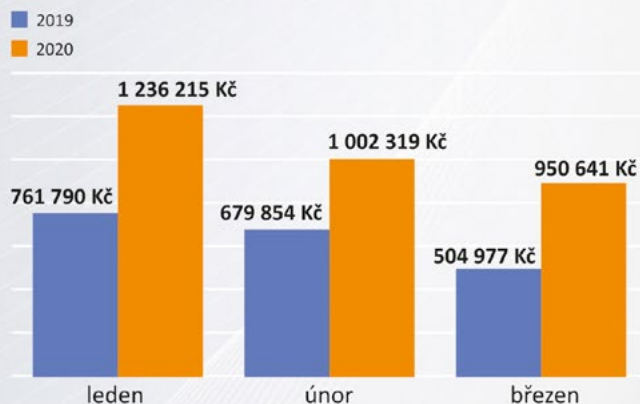
PULS

Fond na podporu kněží a pastorační brněnské diecéze

velká **RODINA**
malých **DÁRCŮ**

Dary za období leden-březen v roce 2019 a 2020

DĚKUJEME ZA VAŠI STÁLOU PODPORU!

I přes obtížnou situaci, ve které se nyní nacházíme, jste během měsíce března darovali **950 641 Kč**.

Děkujeme!

VELIKONOČNÍ VÝZVA

ČESKÝCH A MORAVSKÝCH BISKUPŮ

Milí věřící, bratři a sestry,

Až na výjimky nebude pro Vás možné zúčastnit se vrcholu celého liturgického roku – slavení Velikonoční vigilie.

Proto navrhujeme, abychom v době, kdy se Velikonoční vigilie slaví, tedy na Bílou sobotu po setmění, zapálili za okny našich domů svíčku, případně vystavili obraz našeho Pána Ježíše Krista, který v této slavné noci vpravdě vstal z mrtvých. Je to stará velikonoční tradice, kterou bychom přivedli k životu a vydali tak svědectví, že Ježíš je Světlem našeho života, světlem, které nezná západu, jak o tom o velikonoční noci s radostí a rozechvěním zpíváme.

Děkujeme Vám, že se k této výzvě připojíte.

Z celého srdce Vám žehnáme

Čeští a moravští biskupové

3. dubna 2020

PROSBA O PŘÍSPĚVEK

Milí farníci, v současnosti se konají mše sv. online, snažíme se tak být s vámi v kontaktu a duchovně spojeni. Neprobíhají pravidelné peněžní sbírky. Nemůžeme opomenout, že zálohy, platy, opravy a dluh vůči bance a věřitelům (cca. 1 400 000 Kč) stále trvají. Proto vás prosíme, přispívejte na farnost převodem na účet číslo: č. ú. farnosti 2702413319/0800. Děkujeme a žehnáme vám.

Bratr Ignác se spolubratry

OHLÁŠKY

Bohoslužby online: mše svaté jsou streamovány v neděli v deset hodin a ve všední den v šest hodin večer na stránce: <https://twitter.com/FarnostH>. O Velikonočních bude pořad bohoslužeb následující: na Zelený čtvrtek můžeme streamování sledovat v šest hodin večer a stejně tak i na Velký pátek. Vigilie na Bílou sobotu se bude konat v osm hodin večer.

Františkáni vyprávějí dětem: Každý den v 19.30 se děti mohou těšit na vyprávění na dobrou noc. Online přenos lze sledovat na stejné stránce jako bohoslužby (<https://twitter.com/FarnostH>)

První sv. přijímání v Husovicích je odloženo na 11. října a v Soběšicích na 18. října. Kdy se bude pokračovat s přípravou, oznámíme později.

Na **farní tábory** je možné se přihlašovat na webových stránkách farnosti. Na tábor pro starší do konce května, pro mladší děti do konce června.

Milí poutníci, omlouváme se, že z důvodu koronaviru nebude se konat **tradiční pouť do Mariazell**, která byla plánována na pátek 8. května 2020. Přejeme vám hodně zdraví a Boží požehnání.

Marie Číková s dcerami

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXIV, 2/2020, 12. 4. 2020**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka třetího čísla Srdíčka bude dne 24. 5. 2020.